

Arrest

**nr. 53 333 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 september 2003 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 20 januari 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeksters beroep bij de Raad van State werd bij arrest nr. 136 464 van 21 oktober 2004 verworpen.

1.2. Verzoekster keerde volgens haar verklaringen in de zomer van 2004 vrijwillig terug naar Syrië.

1.3. Op 12 juli 2010 kwam verzoekster opnieuw het Rijk binnen en verklaarde zij zich een tweede keer vluchteling.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 26 augustus 2010.

1.5. Op 2 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart christen te zijn van Arabische origine, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1963 in Qameshli stad. Uw twee broers zouden lid zijn van de communistische partij. U werkte bij uw broer H.(...) (O.V. 5.512.965) in zijn restaurant en heeft hem geholpen bij de verspreiding van tractaten. Samen met hem vluchtte u in 2003 uit Syrië en jullie verklaarden zich vluchteling in België op 26 september 2003. Uw broer Nader was verdwenen. Op 20 januari 2004 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf voor u, alsook voor uw broer. Jullie dienen beiden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. Zij vellen op 21 oktober 2004 een arrest waarbij uw beroep verworpen wordt, ook het beroep van uw broer werd verworpen. U was inmiddels al op vrijwillige basis teruggekeerd naar Syrië in de zomer van 2004. U had vernomen dat de president amnestie verleend had aan gevangenen van communistische partijen en u wilde uw broer N.(...) zien. Uw broer H.(...) zorgde er via zijn contacten op de Syrische ambassade voor dat u aan documenten geraakte voor uw terugkeer, uw broer H.(...) bleef in België en huwde hier een Belgische vrouw. U werd niet ondervraagd door de Syrische autoriteiten bij terugkeer en keerde probleemloos terug. U vond uw broer N.(...) evenwel niet en ging informeren bij de school waar hij les gaf en bij kennissen overal. Er kwamen mensen bij u thuis op zoek naar uw broer H.(...) en zij hebben u geslagen. Sindsdien ging u afwisselend bij burens slapen en u deed huishoudelijke klusjes om wat te verdienen. Ondertussen bleef u aan iedereen die u kende vragen stellen over uw verdwenen broer. Op 4 juli 2010 vertrekt u opnieuw illegaal uit uw land met de hulp van een smokkelaar. U reed naar Noeseibin, marcheerde te voet naar Diyarbakir en vandaar reed u per vrachtwagen, via Mardin en Istanboel naar Europa. Op 12 juli 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Na uw gehoor op 26 augustus 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Op 20 januari 2004 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat u verklaard had uw asielaanvraag te baseren op de problemen van uw broer en vermits besloten werd tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van uw broer, kon er evenmin een positief gevolg worden gegeven aan uw asielaanvraag. Er werd vervolgens vastgesteld dat u zichzelf en uw broer een aantal maal tegensprak in uw verklaringen voor de verschillende asielinstanties, waardoor de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigd werd en dat u geen enkel reis- of identiteitsdocument voorlegde waardoor noch uw reisweg noch uw identiteit konden worden nagegaan. In uw verzoekschrift wordt op geen enkele manier een ernstige poging ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of uit te leggen. De Raad van State beslist op 21 oktober 2004 tot een verwerping van uw beroep. De motieven van deze beslissing kunnen bijgevolg niet langer betwist worden en de erin vastgestelde bedrieglijkheid staat aldus vast.

Voor uw tweede asielaanvraag verwijst u naar uw eerste asielaanvraag en u beweert dat het geactualiseerd is door de bewering dat bij uw terugkeer u gevraagd werd naar uw broer H.(...) door dezelfde mensen die uw broer N.(...) meegenomen hebben en dat u door hen bedreigd werd. U heeft geen opmerkingen ten aanzien van uw eerste asielaanvraag. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat uw eerste asielaanvraag als frauduleus beslist werd, ontkent u gelogen te hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, pp. 14-15). Uw nieuwe verklaringen overtuigen evenmin: u verklaart eerst dat de mensen van de partij, met name van zijn communistische partij, uw broer N.(...) meegenomen hebben. Op de vraag om bevestiging dat het dan niet de staat is maar zijn partij zelf die hem genomen heeft, stelt u de nietszeggende tegenvraag of u al die mensen kent. Wanneer opgeworpen wordt dat u dan zeker klacht bent gaan indienen bij de autoriteiten als het de mensen van de communistische partij zijn die uw broer meegenomen hebben, vraagt u zich af hoe u klacht moet

indienen en u stelt geslagen te zijn. Op de vraag wie u geslagen heeft, denkt u geslagen te zijn door dezelfde mensen die uw broer N.(...) meegenomen hebben. U beweert vervolgens dat de mensen van de partij ook mensen van de staat zijn. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of die partij dan niet tot de oppositie behoort, stelt u toch weer dat die partij tegen de staat is. Op herhaling van de vraag wie N.(...) meegenomen heeft, zegt u de communistische partij. Op de vraag hoe u weet dat het de communistische partij is die uw broer N.(...) heeft meegenomen, stelt u het niet te weten en suggereert u dat het misschien mensen van de staat waren, de moekhabarat. Ook over de mensen die naar uw broer Hanna zouden gevraagd hebben en u bedreigd zouden hebben blijft u vaag: u stelt dat het dezelfde mensen zijn die N.(...) meegenomen hebben maar u weet niets van N.(...); dan vervolgt u dat het agenten waren die hem meegenomen hebben en vraagt u zich af of ze van de staat zijn (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, pp. 13-14). Aangezien er al geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van familie van oppositieleiden dat u zichzelf tracht aan te meten, kan er aan dit vage relaas dat u vasthaakt aan uw frauduleus bevonden eerste asielaanvraag geen geloof worden gehecht.

Bovendien versterken een aantal van uw verklaringen bovenstaande bevindingen: in het kader van uw identiteitsgegevens wordt u gevraagd waar uw broer N.(...) zich nu bevindt en u verklaart dat hij zich in Qameshli stad bevindt. Op de vraag naar bevestiging, confirmeert u niet alleen, u voegt eraan toe dat jullie samen woonden in het ouderlijke huis (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, pp. 3-4). Pas wanneer u vragen gesteld worden over het politieke profiel van uw broers, beweert u dat u N.(...) niet meer gezien heeft sinds uw eerste vertrek uit het land in 2003 (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus, p. 9). Wanneer uw broer daadwerkelijk verdwenen zou zijn in 2003, dan is het niet ernstig op de vraag waar hij **nu verblijft** te antwoorden dat u met hem samenwoont in het ouderlijke huis in Qameshli. Verder gaf u bij de vraag naar beroepen aan alleen gewerkt te hebben in het restaurant van uw broer H.(...) voor uw eerste vertrek uit Syrië in 2003. Wanneer u gevraagd wordt of u bij terugkeer nog gewerkt heeft, stelt u niet meer gewerkt te hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, p. 8). Pas wanneer er gevraagd wordt of u als vrouw helemaal alleen dan woonde en waarvan u dan wel leefde, stelt u kleine huishoudwerkjes voor burens gedaan te hebben. U stelt dit zes dagen op zeven gedaan te hebben en voegt eraan toe bij de burens ook te slapen sinds u geslagen was. Nochtans had u bij de vraag naar woonplaatsen, waarbij gevraagd werd uw effectieve woonplaatsen op te geven en niet enkel uw domicilie, enkel uw ouderlijke huis opgegeven en met geen woord gerept over uw logies bij de burens gedurende jaren aan een stuk. Bij confrontatie met uw verklaring dat u niet meer gewerkt had na terugkeer, zegt u niet meer in het restaurant gewerkt te hebben of bij iemand speciaal. Dit kan niet volstaan ter verklaring: wanneer u zes dagen op zeven werkt en ook gaat inslapen bij uw werkgevers, kan er van u verwacht worden dat u dat ook zegt op het moment dat er gevraagd wordt naar uw werk en woonplaatsen. Ook bij confrontatie met uw verklaring over uw woonplaatsen, is uw enige verweer dat u daar niet permanent woonde, hetgeen onafdoende geacht wordt (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, pp. 8-10, p. 16).

Er mag van u verwacht worden dat u de documenten die u in uw bezit had of kunt hebben bijbrengt. Al van bij uw eerste asielaanvraag laat u na originele identiteitsdocumenten voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u een identiteitskaart gehad te hebben, die evenwel afgenomen werd door veiligheidsagenten. U ontkent een paspoort of een visum of verblijfsdocument te hebben voor het land van verblijf of een andere lidstaat van de EU (Verklaring DVZ, 12 november 2003, punt 20 en gehoor CGVS, 12 januari 2004, p. 2). Bij uw tweede asielaanvraag legt u slechts een kopie van een identiteitskaart voor en beweert u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een paspoort gehad te hebben (Verklaring DVZ, 19 juli 2010, punt 20 en 21). Voor het Commissariaat-generaal beweert u dat u in 2004 terugkeerde naar Syrië met een fotokopie van uw Syrische identiteitskaart die u in België had (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, p. 6). Dat u bij de eerste procedure die bewuste fotokopie niet neergelegd heeft, getuigt niet van een coöperatieve houding. Ook bij uw tweede asielaanvraag stelt u zich niet bepaald coöperatief op met betrekking tot de overhandiging van identiteitsdocumenten. U geeft deze keer weliswaar een fotokopie af, maar beweert dat u uw originele identiteitskaart thuis niet gevonden heeft bij uw vertrek, hetgeen niet kan overtuigen. Deze keer geeft u ook toe dat u een paspoort heeft gehad, maar u plaatst dit ver in het verleden, in de tijd dat uw ouders nog leefden, hetgeen zeven of acht jaar geleden was. U ontkent met dat paspoort gereisd te hebben de eerste keer, u weet niet tot wanneer het geldig was. U ontkent formeel en beslist ooit een visum aangevraagd te hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, p. 11-12).

Uit het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken en waarvan een kopie zich bevindt in het administratief dossier van het Commissariaat-generaal, blijkt echter dat u een paspoort heeft dat u uitgereikt werd op 16 maart 2003 en dat u een visum verkreeg in 2003 voor Duitsland. In 2008 dient u een nieuwe visumaanvraag in, hetgeen u onder andere geweigerd werd omdat vastgesteld werd dat u het visum van 30 dagen in 2003 misbruikt heeft aangezien u uw verblijf met elf maanden overschreden heeft volgens de stempels. Deze houding is niet ernstig. Een persoon die de bescherming

van de Belgische autoriteiten inroept heeft de verplichting trouw met de bevoegde overheidsdiensten samen te werken. Het afleggen van leugenachtige verklaringen omdat men denkt hier een voordeel uit te kunnen putten is niet aanvaardbaar. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" kan geen gunstig gevolg gegeven worden aan de asielaanvraag van iemand die herhaaldelijk valse verklaringen heeft afgelegd over de documenten waarvan hij gebruik gemaakt heeft om zijn land van herkomst te verlaten en de wijze waarop hij zijn land verlaten heeft. Deze gegevens zijn immers van doorslaggevend belang bij de beoordeling van het vluchtrelaas van een kandidaat-vluchteling die, onder andere, voorhoudt door zijn autoriteiten gezocht te worden en de bescherming van deze autoriteiten daarom niet te kunnen inroepen. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat er informatie is over uw visum van 2003, doet u eerst alsof u het niet begrijpt. Bij herhaling van de informatie, stelt u de wedervraag die nergens op slaat waar u naartoe zou gegaan zijn met dat visum. Wanneer u er nogmaals op gewezen wordt dat u ontkende ooit een visum gehad te hebben en dat er informatie voorhanden is van het tegendeel, stelt u ineens een visum gehad te hebben toen uw tante u indertijd uitnodigde. U herinnert zich niet een visumaanvraag gedaan te hebben in 2008 (Gehoorverslag CGVS, 26 augustus 2010, p. 16). Het Commissariaat-generaal kan hierdoor enkel constateren dat u volhardt in het afleggen van leugenachtige verklaringen.

Gelet op uw frauduleuze verklaringen, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de adjunct-commissaris zich in zijn bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de verklaringen van verzoekster staan dat hij niet naar recht heeft geformuleerd en tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoekster onderneemt verder een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft de mensen die haar broer N. zouden meegenomen hebben, de plaats waar haar broer N. zich bevindt, verzoekster haar woonplaatsen na haar terugkeer naar Syrië, en haar medewerking omtrent haar documenten. Verzoekster besluit uit haar argumenten dat de bestreden beslissing niet gesteund is op haar verklaringen maar op een eigen foutieve opvatting van de verklaringen van verzoekster waardoor er geen sprake kan zijn van motivering naar recht. Volledigheidshalve wijst verzoekster er nog op dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst het reëel risico bestaat dat zij onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden en dat haar dwingen terug te keren naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikel 33 van het vluchtelingenverdrag.

Bij het verzoekschrift wordt een fotokopie van een identiteitskaart gevoegd.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) er gezien haar vage en tegenstrijdige verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de nieuwe elementen die vastgehaakt zijn aan haar frauduleus bevonden eerste asielrelaas, (ii) deze

ongeloofwaardigheid versterkt wordt door bijkomende tegenstrijdige verklaringen omtrent de woonplaats van haar broer, alsook haar beroepen en woonplaatsen, en (iii) zij weinig medewerking vertoont met betrekking tot de overhandiging van haar identiteitsdocumenten en leugenachtige verklaringen aflegt over het bezit van een paspoort en de aanvraag van een visum, zoals uitgebreid toegelicht. Derhalve blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de motivering geen standaardoverwegingen betreft.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, beschikt de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster een eerste asielaanvraag indiende samen met haar broer H. omdat zij H., die, net zoals haar andere broer N. die achterbleef in Syrië, lid zou zijn geweest van de communistische partij, geholpen had bij het verspreiden van traktaten van de communistische partij. Haar asielaanvraag werd geweigerd op 20 januari 2004 omdat niet alleen haar asielaanvraag op dezelfde elementen als de asielaanvraag van haar broer H. steunde en besloten werd tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van haar broer waardoor evenmin in verzoeksters hoofde een positief gevolg kon worden gegeven aan haar asielaanvraag, maar ook omdat tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en haar broer die de ongelooftwaardigheid van haar asielaanvraag bevestigden. Verzoekster legde evenmin reis- en/of identiteitsdocumenten neer. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd bij arrest nr. 136.464 van 21 oktober 2004 van de Raad van State verworpen.

2.6. Thans voert verzoekster aan dat zij, na haar vrijwillige terugkeer naar Syrië in de zomer van 2004, op zoek ging naar haar andere broer N. maar dat zij hem nergens vond, en dat zij bezoek kreeg van mensen die op zoek waren naar haar broer H. en haar sloegen. Uit angst ging verzoekster afwisselend bij burens slapen en deed ze huishoudelijke klusjes om wat bij te verdienen tot ze op 4 juli 2010 met behulp van een smokkelaar Syrië opnieuw verliet en naar België reisde.

Daargelaten dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over welke mensen verzoeksters broer N. zouden meegenomen hebben en naar haar broer H. kwamen vragen, over de woonplaats van N. en haar eigen beroepen en woonplaatsen na terugkeer naar Syrië, stelt de Raad vast dat bovenstaande nieuwe beweerde elementen, die overigens door geen enkel begin van bewijs worden gestaafd, gebaseerd zijn op een relaas en vervolgingsfeiten die reeds als ongelooftwaardig werden beoordeeld naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag in 2003/2004. Verzoekster gaat eraan voorbij dat in het kader van haar eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vervolgingsvrees omwille van de activiteiten voor de communistische partij. De Raad kan derhalve evenmin geloof hechten aan het feit dat verzoekster omwille van dezelfde feiten na haar terugkeer naar Syrië nog problemen zou hebben

gekend met dezelfde mensen die verzoekster en haar broers eerder zochten en die thans nog steeds op zoek zouden zijn naar haar broers. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster beweert dat "*Bij terugkeer stelde ik vast dat het erger was dan tevoren*" (gehoorverslag, p. 7), dat zij beweert teruggekeerd te zijn in de loop van het jaar 2004, en zij beweert opnieuw gevlucht te zijn in juli 2010, terugkeer en vlucht waarvan overigens geen enkel begin van bewijs wordt ingediend. De Raad is van oordeel dat indien verzoekster terugkeerde naar Syrië en op dat moment merkte dat de situatie voor haar niet veilig was, zij niet zes jaar zou gewacht hebben om naar België te vluchten, temeer zij hier familie heeft. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan haar opgediste relaas.

2.7. Ook met het voorleggen van een kopie van haar identiteitskaart, afgeleverd op 3 juli 2004, slaagt verzoekster er niet in alsnog een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken aangezien deze kopie van haar identiteitskaart slechts betrekking heeft op haar identiteit en nationaliteit, waaraan niet direct wordt getwijfeld. Overigens was verzoekster wel degelijk in het bezit van een geldig paspoort na het overlijden van haar ouders vermits zij op 19 november 2008 in Damascus een visum heeft aangevraagd dat haar werd geweigerd (adm. doss., stuk 10)

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster van oordeel is dat het reëel risico bestaat dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden, doch dat zij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster opgediste relaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS, 24 mei 2004, nr. 131.649; R.v.S., 28 april 2004, nr. 130.753; R.v.S., 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking R.v.S., 24 september 2007, 1311).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS